

Positie en werk van Spartacus

Op Zaterdag 26 en Zondag 27 December, werd een bondsconferentie gehouden. Het komt ons gewenst voor, onze lezers omtrent die bijeenkomst ook in de krant verslag te doen. Ook die bijeenkomst kan worden gezien als een mijlpaal in ons werk. Niet zozeer om het bijeenzijn van leden en vertegenwoordigers van de bond. Dat vindt zelfs vrij regelmatig plaats. De conferentie werd belangrijk als eerste geslaagde poging om leden en vrienden van Spartacus met elkaar te doen bespreken in welke actuele situatie de arbeidersklasse van de gehele wereld zich bevindt en welke taak in de klassenstrijd Spartacus te vervullen heeft.

Natuurlijk, in het algemeen hebben wij ons daarmee in het verleden ook bezig gehouden, maar dat kwam toch destijds vooral hierop neer, dat het een zoeken betrof naar de omschrijving van de nieuwe positie waarin de arbeidersklasse was komen te verkeren, door de structurele wijzigingen van het kapitalistische stelsel. Begrepen werd, dat de arbeidersbeweging in een zover ontwikkeld kapitalisme, waarin monopolisme en staatskapitalisme het gehele economische en politieke leven beheersen, niet met haar oude vormen van strijd en organisatie kan volstaan, ja, dat die vormen totaal ongeschikt waren geworden. Geconstateerd werd, dat de organisaties der arbeidersbeweging met het kapitalisme waren meegegroei, en dat zij door de oude gedachten aan een geleidelijke machtsovername in het economische leven en in de staat waren geworden grote bureaucratisch geleide instellingen die zich verantwoordelijk voelden voor orde en staat. Begrepen werd, dat socialisme langs die wegen niet verwirklijkt kan worden en dat de oude organisaties, nauw verwant waren aan het gehele kapitalistische organisme. Dat zij eer naamloze vennootschappen waren, geleid door directies, die zich tot taak stelden, onder min of meer dragelijke voorwaarden, de arbeidskracht aan de markt te presenteren. Het socialisme of communisme, dat zich alleen laat denken, als een economische orde waarin de gezamenlijke werkers zelf gemeenschappelijk productie en consumptie regelen, kan zich langs die weg met nieuwe leiders, directies en heersers niet verwezenlijken.

Verder waren de opvattingen omtrent taak en wezen van de partij aanvaard op een reeds vroeger gehouden conferentie, maar gemeengoed was dit

zeker niet geworden. De uitvoering in de dagelijkse klassenstrijd, ook in de eigen vormen van organisatie van Spartacus, liet te wensen over.

„De arbeiders moeten het zelf doen” dreigde een frase te worden en bij sommigen een argument, om de ontwikkeling van de klassenstrijd dan maar aan de loop der gebeurtenissen over te laten en het zelf-proberen en medestrijden na te laten.

Naar buiten werkte dit uit als een min of meer negatieve kritiek. Het ergste was bij velen, wij zeiden het reeds met andere woorden, de zelf-negatie in de klassenstrijd.

Een kentering kwam, toen de strijdbewusten de gewonnen begrippen, zelf in de strijd van elke dag die de klasse voert, in de praktijk gingen toepassen. Zij lieten zich leiden door de gedachte, dat Spartacus niet een theoretiserende club, maar een strijdende voorhoede moet zijn. De wetenschappelijke inzichten hebben alleen dan waarde, wanneer zij een wapen worden in de klassenstrijd.

In de daarna volgende periode was het leven van de bond vrij moeilijk. Maar er kwam een einde aan de innerlijke onzekerheid, en vooral in de dagelijkse strijd konden de bondsleden als werkers in de bedrijven meer positief optreden, overeenkomstig het eigen en gemeenschappelijke inzicht.

Ook het bondswerk zelf en ons organisme ondervonden van het nu gesloten optreden de gunstige uitwerking. Over het algemeen marcheert het bondswerk, hoe onvoldaan we ook nog zijn, beter dan voorheen. Door allen wordt begrepen, hoe de nieuwe organisaties die de klasse behoeft, met inbegrip van Spartacus, moeten beantwoorden aan het nieuwe principe van het zelf doen. Dat zelf doen moeten we met elkaar leren, leren in de strijd zelf, leren ook in het bestaan van de bond. In en door de klassenstrijd moeten wij allen de ervaring opdoen, die ons straks in staat stelt het maatschappelijk leven te beheersen en te richten.

De Spartacusbond kan niet een los samenraapsel zijn van revolutionairen. Zij kan ook niet zijn een organisatie met een nieuwe directie of leiding. En hier begint op ons eigen terrein, de bond, het positieve. Er moet, volgens wel overwogen plan aan alle onderdelen van het bondsleven die aandacht worden besteede die er aan toekomt. Organisatie en administratie behoren door alle kameraden in gemeenschappelijke arbeid te worden ver-

richt, terwijl zij ook door allen moeten kunnen worden overzien.

Dit alles eist volkomen nieuwe organisatievormen en een nieuw organisatieleven. Zo blijkt reeds in de praktijk van het Spartacusbestaan, dat de oude vormen van organisatie der arbeidersbeweging ongeschikt zijn. Ongetwijfeld zal er nog moeten worden gezocht en geprobeerd, maar de ervaringen zullen ons de juiste weg leren vinden. Ondertussen zijn voor de uitvoering van zodanig plannen een groot aantal werkgroepen nodig, die elk een onderdeel nemen van het geordende plan. Ons ledental is daarvoor momenteel te klein, zodanig niet aan elke taak die werkracht kan worden gewijd, die zij nodig heeft. In die wetenschap waren wij er reeds toe overgegaan naast de leden- en vrienden van Spartacus uit te nodigen de conferentie mede te maken. Het is ons bekend, dat een deel daarop prijs heeft gesteld en graag in onze nieuwe organisatie wil meewerken. Maar nog komen wij krachten op allerlei terrein tekort. Daarom doen we hiermede een beroep op allen, die noodzaak van dit werk inzien, om mee aan te treden. Schrijft aan ons adres Postbus 7046 Amsterdam Zuid 2.

De wil tot positief stelling nemen bracht mede dat de bond in een ruime discussie de politieke wereldsituatie besprak. De ontzaglijke wereldmachten die zich militair, politiek en economisch tegen elkaar wapenen, en waaruit zich het verschrikkelijke visioen van een derde wereldoorlog, dagelijks sterker aan ons opdringt pogen de door hen heerste arbeidersmassa's te dwingen in het keurlijf van arbeidsdiscipline en uitbuiting. Ook welangen zij een gezindheid van de arbeiders hun staatskapitalistisch en monopolistisch kapitalistisch systeem te ondersteunen. Of we dit fa-

cisme noemen of niet, zo zijn de feiten. De strijd van de arbeidersklasse wordt daardoor een strijd om het bestaan, en de vrijheid. Een strijd om beheersing van de productiemiddelen, om de productie en om de verdeling der producten. Dit alles ontwikkelt zich uit de klassenstrijd van elke dag daaraan willen de Spartacisten hun aandeel hebben. En Spartacus wil in die internationale strijde de voorhoede vormen van strijd bare revolutionairen.

Door dit gemeenschappelijke inzicht op de laatste gehouden conferentie te demonstreren, heeft de Communistenbond Spartacus een periode van werken en tasten afgesloten.

Duitse concentratiekamp en toen smaakte het ook zo lekker. Ja, niet waar, de smaak van de hoornse wortel en is dezelfde gebleven. Waarom zou hij dan nu ook niet smaken? Je vraagt je hoe komt een mens aan het idee. En iets voor een radio-omroep. Je weet niet hoe je met je weekloon moet rondkomen en daar wordt je zo maar van niets een gezond en praktisch idee de hand gedaan. En wat een geluk, dat die Duitsers dat gegeven hebben aan de gevangenen. Hoe zou anders zo'n vrouw het geweten hebben. Zo zie zo laag kan het weekloon niet zijn of kunt er gezond bij blijven. Die Duitsers toch!

Als bijgeval juffrouw Hillebrand suikerbietentijd niet heeft meegemaakt, dan maken we er haar bij deze opmerkzaam op. Misschien suikerbiet met kruidnageltje. Je kan nooit weten, hoe lekker het dan smaakt. En per slot rekening moet in het belang van de port het loon wellicht ook nog wat laag. Je bent voor de opbouw of je bent het niet.

zij alles zou doen wat in haar vermogen ligt, om de mannen op het werk te doen terugkeren, indien zo iets zou vervallen. Of de arbeiders het met deze taktiek eens zijn, wordt niet gemeld.

Van rode biet en Hoornse wortel

Vrijdagmiddag 2 uur.

Heeft U niets op de boterham, dames, is er bijgeval geen-koek meer, doe er dan geraspte hoornse wortels op, en om het pikant te maken, een druppel azijn. Houdt U niet van wortels of gaat het vervelen, geen nood dan geraspte biet. Zeer versterkend en gezond voor kinderen.

Je zou zo zeggen, zijn de Duitsers weer terug?

Maar neen, de AVRO gaat verder: ik bedoel natuurlijk de juffrouw, die er voor staat te kwelen. Ze kon zich nog herinneren, dat zij het ook kreeg in het

De triomf der C.I.O.

De districts-president van de United Steel Workers, C.I.O.-afd. der metaalbewerkeren in Noord-Amerika, berichtte, deze waren door de vakbond allen niet slechts 4 stakingen uitgebroken waren en goedgekeurd en in tegenspraak met het contract. „Dit is een zeer mooi record, en het is mijn verlangen, dit record te verbeteren en ik hoop, dat ik het volgend jaar kan rapporteren, dat er in ons district geen enkele staking was, die in tegenspraak was met het contract.”

Zo sprak Donovan, terwijl hij zeide te verwachten, dat er weinig of geen arbeidsonrust zou zijn onder zijn 35.279 leden in 1948.

Drie van de vier contracten, die de vakvereniging afgesloten heeft met de United Steel Company, voorzien in een loonsverhoging van 10 cents per uur, en alle vier zorgen voor de onaantastbaarheid aan de kant van de maatschappij voor elke staking, die in strijd is met het contract. Op haar beurt, heeft de vakvereniging erin toegestemd, dat zij zulk een staking niet zou ondersteunen en dat

17 JANUARI 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No. 3

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Strijd om het Menszijn

MENS EN MACHINE.

Als we Charly Chaplin in zijn film „Modern Times” aan het werk zien, begrijpen we, hoe de mens tot machine wordt, tot een gemechaniseerd menselijk wezen, dat aan alle bewegingen van de machine gehoorzaamt, automatisch alle bewegingen meedoet, zo, dat ze hem niet meer loslaten, tot in de slaap toe. De mens, de normale mens wordt er door vermorzeld.

Charly Chaplin heeft in zijn film alleen één kant van de uitwerkingen van de machine in onze moderne tijd in beeld gebracht. Hij werkt als de moderne mens aan een zichtbare machine met schroef-sleutels, handgrepen enz., maar wat de mens er toe brengt zelf tot machine, tot een gemechaniseerd wezen, te worden, dat is niet in beeld te brengen, dat moeten wij leren zien aan wat wij zo dagelijks in onze moderne maatschappij beleven.

Onze maatschappij is, of wordt met de dag meer en meer één grote fabriek, nu de regeringen de leiding van het gehele productieproces aan zich trekken. De overheid als directie in het totaal bedrijf, daar gaat het naar toe. Niet overal is deze toestand even ver ontwikkeld; het is een proces, dat in Rusland afgesloten is en waar men in de andere landen onherroepelijk naar toe gaat. De oude directies der fabrieken, voornamelijk in de Westerse landen, bieden vaak nog weerstand, of mopperen over het verlies van hun zelfstandige macht. De groten onder hen, zoals de Uni-lever, zijn handiger, zij nemen zelf zitting in de regering en doen zo de voordeligste zaken. Tegen één functie van het totaal-beheer heeft geen enkele oude directie bezwaar, namelijk waar deze er voor zorg draagt, dat de mens, die als arbeider de fabriek moet ingaan, omgevormd wordt tot arbeidskracht, zonder eigen wil en denken, dat nog gericht kon zijn op eigen leven en bestaan. Want de moderne „fabriek” kan geen mensen gebruiken. Alleen arbeidskrachten, die gelijkwaardig zijn aan machines en de te verwerken grondstoffen die, evenals deze laatste,

een prijs dragen, — zo laag mogelijk natuurlijk — en opgenomen kunnen worden in de exploitatierekening van het uitbuitersbedrijf. Pas dan is de „mens” zo ver omgevormd, dat hij de „machine-mens” kan worden, die in „Modern Times” in beeld is gebracht.

PRINCIPIEEL STANDPUNT!

De Nederlandse regering, onze directie van het totaal-bedrijf, is druk bezig deze functie te vervullen. Ze heeft haar plannen op dit gebied, rekening houdende met traditie en gegeven omstandigheden in de Nederlandse arbeidersbeweging en na zich van de medewerking van de vakbonden en de ondernemersorganisaties verzekerd te hebben, tot in onderdelen uitgewerkt. En ze handelt bij de uitvoering van deze plannen naar vastgestelde principes, waarvan het voornaamste is, dat het koopcontract, waarbij de mens tot voor het bedrijf bruikbare arbeidskracht rechtens wordt omgevormd, wordt opgemaakt door die instanties, die door de regering zijn ingesteld. De arbeider is verplicht dit te aanvaarden, hij is reeds, voor dat hij de fabriekspoort binnen gaat, als arbeidskracht verkocht. Nog niet zo lang geleden verkocht hij zijn arbeidskracht zelf, of liet het doen door zijn vakvereniging, waarin hij in den beginne nog iets te zeggen had. Gaandeweg werd de leiding van de vakbond meer en meer baas over deze verkoop en nu is het de door de regering ingestelde instantie, die de alleen-zegging-schap er over heeft toegewezen gekregen.

ARBEIDSKRACHT - GEEN MENSEN

We hoeven ons hier er niet meer mee bezig te houden, waarom de regering dit principe zo strak en star tot uitvoering wil brengen; daarover hebben we het in het vorige nummer van Spartacus gehad. We willen er alleen de nadruk op leggen, dat de directie van het totaal-bedrijf in het doorzetten van de ingestelde ordening onverbiddelijk zal zijn, want ze weet, dat van het slagen het bestaan van de gehele uitbuitersmaatschappij afhangt. Zoals de jongen,

die het soldaten-pakje aantrekt, afstand moet doen van eigen willen en denken omdat hij anders ongeschikt zou zijn, op het slagveld de dood ingejaagd te kunnen worden, zo moet ook de moderne proletariër tot soldaat worden op het slagveld van de arbeid. Het moderne uitbuitersbedrijf kan alleen zuivere arbeidskracht gebruiken, geheel ontdaan van de kenmerken van het menszijn: van eigen willen en denken. Arbeidskracht, waarvan de lonen „wetenschappelijk” worden vastgelegd (de kosten van herstel), genormaliseerd naar bekwaamheid, geregistreerd in getallen, wordt zo tot het materiaal dat samen met machines en grondstoffen in de arbeidsslag wordt geworpen.

WIE IS DE BAAS OVER DE ARBEIDSKRACHT?

De arbeiders komen in verzet, ja, maar ze begrijpen nog niet, wat er gaande is. Ze tornen op tegen het onthouden van de paar centen prestatietoelag, waarop ze recht meenden te hebben, omdat ze toch hun best hadden gedaan. Dat was de aanleiding tot de alom bekende staking bij de maalfabrieken Holland en Ceres in Amsterdam. De textielarbeiders in Tilburg staakten voor het behoud van oververdiensten, die ze reeds jaar en dag ontvingen, maar die hun, op order van de regering, moesten worden afgenomen. De bouwvakarbeiders, zijn nu aan de beurt om afstand te doen van hun zogenaamde zwarte lonen, ze staakten niet, maar deden in evenredigheid met het verlaagde loon, langzaam aan. Prompt kwam hier het antwoord van de regering. In het „rode” Amsterdam met communistische Wethouders en al, werden de arbeiders van het bouwbedrijf bij het Amstelstation door de politie van het werk verdreven. Men vermoedde hier niet raddraaiers te doen te hebben. Je een voorbeeld stellen, waaraan de bouwvakarbeiders van het gehele land kunnen zien, wat hen te wachten staat. Het was niet de eerste „politieke actie”, ook de stakers bij de maalfabrieken kwamen in aanraking met de „sterke arm”, en het zal niet de laatste zijn. De arbeiders komen in verzet tegen het omlaagdrukken van hun loon (nog al begripe-

Vervolg op pag. 4

DE GROTE LEUGEN

De nationalistische propaganda beheerst het denken van de grote massa. Dagelijks wordt de leugen van de verheven nationale doeleinden over de hoofden uitgestort en dringt het klasse-inzicht der arbeiders terug.

Overal pogen de machtigen het plantje van goed vertrouwen bij de arbeiders met zorg aan te kweken.

Hoe was het in het derde rijk? Het Duitse volk was in het nauw gedreven door de rijke Angel-Saksische landen. Het werd bedreigd door de Bolsjewistische horden. De Führer wilde land en volk een rechtmatige plaats in de wereld verzekeren. Daarom: allen gesloten achter Hitler! Heil Hitler! Rusland!

Wij zijn op weg naar het Communisme. Onze grote leider Stalin, met zijn azzend oog en zijn wijs inzicht, zal ons daarheen leiden. Hier heersen de ware Democraten en hier is sociale rechtvaardigheid.

Wie de Russische buitenlandse politiek ondersteunde, was vriend en bondgenoot. Eerst was het de latere Franse fascistenvriend Laval. Daarna Hitler en Von Ribbentrop, nog later Churchill en Roosevelt. Wie tegenover de Russische politiek kwam te staan was een bedrieger, moordenaar, imperialist, oorlogshitser.

Dus allen achter de Vader der volkeren, Stalin.

Engeland.

Churchill streed voor de vrijheid en democratie der gehele wereld en omdat dat ook het ideaal van gans Engeland was, voerde hij, als nationale held, met zijn sigaar en zijn legerleiding tegelijk strijd voor Engeland.

Amerika.

Het vrije en vredelievende Amerika werd lafhartig overvallen door de vuile, gele Jappen. Amerika, het land van de traditionele vrijheid. Die vrijheid straalde uit over alle oceanen, zoals het machtige vrijheidsbeeld op het Liberty-eiland, geschenk van Frankrijk, als vuurtoren het symbolisch baken der vrijheidszin.

Die vrijheid was in gevaar. Wie dacht er dan nog aan de toenmaals ook koude oorlog tussen Amerika en Japan? Wie dacht er, ja durfde te twifelen aan Roosevelt's rechtvaardigheidszin en edele bedoelingen?

— o —

En zo in het groot, zo ook in het klein. Laat ons voorzichtig zijn, want de grote leugen is doorgaans in het eigen land de algemeen erkende waarheid.

De koningin der Nederlanden houdt gedurende de wintermaanden verblijf te Amsterdam. Zij heeft het Amsterdamse publiek verzocht haar in de gelegenheid te stellen, zich zoveel mogelijk vrij en onopvallend te kunnen bewegen.

Dagboekantier van „Het Parool“ meent toch goed te doen ons, in een soort

Charley Chanstijl, ook van H.M.'s doen en laten zo bij tijd en wijle op de hoogte te houden. Enige tijd geleden verhaalde hij ons, hoe hij H.M. aldus onopgemerkt had zien winkelen. Zij wandelt rustig over de trottoirs en bekijkt de étalages. Zij „steekt slechts over“ op de juiste plaats en te rechter tijd, nadat zij van een paar „stillen“ een seintje heeft gekregen. Voorbeeld van eenvoud en zin voor orde in het woelige Amsterdam.

Het is dan ook geen wonder, dat onze Landsvrouw ook in het politieke verkeer in 1942 te Londen het juiste overstapje wist te vinden van het Nederlands-Indische naar het Autonoom-Indonesische trottoir. Had zij zich toen ook bijstand verschaft van enige „stillen“, die haar een seintje gaven?

Wie zou er twifelen aan de oprechte goede wil, de liefde van de Nederlandse regering? Maar ja, het ongeluk wilde, dat in Indië..... pardon, Indonesië nu eenmaal ook „kwaadwilligen“, „ordeverstoorders“ en „rebellens“ zijn, die natuurlijk de Jappen-politiek hebben gesteund en dat nu onder het mom van Indonesia-Merdeka willen voortzetten. Bovendien, er moet nu eenmaal orde zijn, vooral op de plantages en in de bedrijven. Waar zou het heengaan, als de werkers daar niet alleen werkten, maar de bedrijven ook wilden beheren?

Om dus de orde te herstellen, moest er politoneel worden opgetreden. Daarvoor moesten Nederlandse jongens, niet als „stillen“ maar geuniformeerd en bewapend, „oversteken“. Jammer genoeg, maar onvermijdelijk, ging dat oversteken gepaard met overhoop steken.

— o —

En zo, of we nu denken aan Indonesië, Griekenland, aan de eerst, tweede of derde wereldoorlog, dat alles gaat uit zin voor orde, voor rechtvaardigheid, voor vrijheid.

Maar nu gaat het gebeuren, dat de grote massa ook dat niet meer begrijpt. Ze wordt apathisch. Ze gelooft niet meer in al de schone deugden en idealen, van de grote wereldfiguren en leiders. Ze wacht af, wil niet graag de noodzakelijke lasten op zich nemen. Ze komt soms zelfs in verzet, daar waar „orde“, vredenlievenheid, bestaanszekerheid en vrijheid“ al te duidelijk hun fraseologische karakter demonstrenen.

Zij gaat zich afvragen, wat die knappe en ideale en menslievende leiders anders over de wereld hebben uitgestort, dan ellende en vernietiging.

Waren de idealen niet voor verwezenlijking vatbaar? Of, geven de mooie woorden geen werkelijke idealen weer? Of, waren die „idealen“ slechts grote leugens, om iets anders te bereiken?

— o —

Ondertussen bevestigen alle nadere berichten omtrent het plan-Marshall on-

ze voorspellingen. De diverse Amerikaanse groot-kapitalistische stromingen mogen onderling, tot in het Congres en de Senaat nog twisten over de wenselijkheid en noodzakelijkheid van hulpverlening aan de rest van de wereld, Rusland uitgezonderd (zich ook zelf uitzonderend, omdat het een eigen systeem heeft en vooral een eigen zelfstandige macht is), het plan betekent voor alle hulpgenietenden onderwerping aan de dollarheerschappij, controle op hun economisch leven, op de valuta en de staatsfinanciën. Zo hebben de staalproducten en de scheepbouw in het bijzonder de Amerikaanse belangstelling. Daarom is het Roer-gebied voor Amerika zo belangrijk. De Europese landen willen voorts hun in de oorlog verminderde scheepstonnage herstellen, door de bouw van nieuwe schepen. Maar Amerika, dat zijn handelsvloot in diezelfde periode geforceerd heeft vergroot, o.a. door de minder geschikte Liberty-schepen, voelt daar niets voor. Het wil zijn voorsprong behouden. Het is daarom bereid, die Liberty-schuiten over te doen. Op die manier kunnen dan de dollar crediten besteed worden, kan Amerika zijn handelsvloot vernieuwen, een kwaliteitsvoorsprong bevestigen en..... arbeid voor scheepbouw in eigen land houden.

Terwijl die berichten in de pers verschijnen, is dan eindelijk de vorige week door President Truman het generaalsplan-Marshall, in het Amerikaans Par-

lement, het Congres aan de orde gesteld.

Mooie woorden werden voor de zoveelste maal gesproken. „Hulpverlening aan de volken der aarde, gebaseerd op de waardigheid van de individu en de broederschap der mensen.“ „Strijd tegen armoede, honger en ontbering.“

„Bouwen aan een wereld, waarin alle landen, groot en klein, kunnen leven zonder vrees voor agressie.“

Stalin kon het zeker niet mooier zeggen.

En aan beide zijden van de elkaar tegengestelde machten worden intussen de meest moderne wapens samengesteld.

Aan de Griekse grenzen zijn reeds de voorpostengevechten van het komende grote conflict begonnen.

Het is dus geen wonder, dat gaandeweg het wantrouwen bij de massa groeit. De grote, altijd stilzwijgend aanvaarde leugen, dat op de toppen van het maatschappelijk leven, de besten, de edelsten, de knapsten staan, wordt voortdurend door de feiten gelogenstraft.

Steeds duidelijker wordt, dat die leiders zich niet laten leiden door wat het beste, het meest ideale is. Duidelijk blijkt, dat zij slechts uitvoerders kunnen zijn van hetgeen hun groepsbelangen voorschrijft.

De grote leugen, „onze regering bestaat uit onbaatzuchtige, edele figuren en ons land staat de rechtvaardigheid enz. voor.“ die leugen verdwijnt langzamerhand uit de hoofden der arbeiders, door

de grote waarheid van kapitalistische winzucht, klassebelangen en klassestrijd.

Dat is geen pessimisme van ons, dat is geen materialisme alleen, maar dat gebeuren is de hefboom, die onze eigen klasse behoeft, wil zij zich bewust worden van het eigen inzicht, dat zij alleen zichzelf bevrijden kan, alleen zelf arbeiderswelvaart brengen kan, alleen zelf vrede kan scheppen.

En dit is de voorwaarde, voor de ontwikkeling van het derde front, het internationale arbeidersfront.

Aandeelhouders vieren feest

Wie de dagbladen van de Arbeiderspers de laatste dagen heeft doorgelezen, en met aandacht de opgeschreefde verhalen over de genationaliseerde Engelse transportbedrijven heeft gevolgd, zou het gevoel moeten krijgen, dat nu voor de betrokken arbeiders het paradijs is opengestaan.

Als toppunt van demagogie wordt door de Socialistisch-democratische woordvoerders en schrijvers het begrip „nationalisatie“ gelijk gesteld met „socialisatie“ in de vervulling waarvan, volgens „Het Vrije Volk“ iedere socialist zijn aandeel moet hebben. Voor deze aandeelhouders is dan geen rente en geen couponschaar weggelegd, maar wel werk.

Alsof het de gewoonte zaak van de wereld was, vertelt „Het Vrije Volk“ dat de Directeur van het Engelse genationaliseerde transportbedrijf £ 8500 zal verdienen (ongeveer f 85.000 per jaar). Aan de aandeelhouders zal een schadevergoeding van een stordige tien miljard worden uitbetaald. Die zijn dus voor een goed prijsje af van de herstelverplichtingen van het door jarenlange verwaarlozing versleten materiaal.

Waar bovendien de schadevergoeding niet ineens zal kunnen worden uitbetaald, ontvangen de vroegere eigenaars drie procent rente (tot 1933) van het nog niet aan hen terugbetaalde kapitaal.

En de arbeiders? Die blijven zwegen en sloven en kunnen vechten voor wat meer loon en minder arbeidstijd. Totdat ze leren begrijpen, dat op deze wijze het voor hen hetzelfde is of ze door de kat (de kapitalistische klasse) of de kater (de staat) gebeten worden. Dat het alleen een verandering van naam, doch geen verandering van stelsel is. Tot ze inzien, dat ze zelf de productie in handen moeten nemen, zodat ze dan ook zelf de zeggingschap over de distributie zullen verkrijgen.

KRAS

In een perspolemie met het Katholieke blad „De Gelderlander“ neemt de redactie van „Het Vrije Volk“ met afschuw stelling tegen een door een professor in „De Gelderlander“ geuite beschuldiging aan het adres van de Partij van de Arbeid. Wij lezen o.m. het volgende in het Democratisch-Socialistisch dagblad:

„Geïnsinueerd wordt, dat zoal niet de Partij van de Arbeid, dan toch de vroegere S.D.A.P. een marxistische partij was. Laten we maar eens ronduit zeggen, dat een professor eigenlijk niet op een dergelijke minderwaardige manier zou moeten schrijven. Want hij weet heel goed, dat het gebruik van de term „marxisme“ voldoende is, om reeds bij voorbaat zijn lezers tegen de P.v.d.A. in te nemen.“

En voorts:

„Gesuggereerd wordt vervolgens, dat de linker-vleugel in de P.v.d.A. iets te maken heeft met de vroegere S.D.A.P.“

Wij begrijpen de verontwaardiging van de Heren van „Het Vrije Volk“ heel goed. Hoe bestaat het, een Partij van de Arbeid zo maar in de schoenen te schuiven, iets te maken te hebben met de grondslagen van het Socialisme, zoals die in het Marxisme zijn uitgewerkt!

De klasse gin de strijd

te grondvesten.

De strijd van de mens tegen de natuur werd beslecht door zijn inzicht, door het blootleggen van de natuurwetten. De strijd tegen de kapitalistische maatschappij zal ook tevens een strijd om inzicht moeten zijn, inzicht in zijn „wezen“, in zijn wetmatigheden, om tot de overwinning te leiden.

Ondanks de in de strijd gegroeide morele eigenschappen, kan de klasse dus teruggeslagen worden door gebrek aan inzicht, in de verhoudingen en het wezen dezer „samenleving“, waardoor zij ook haar eigen strijd niet begrijpt.

Als zij eenmaal ontdekt heeft, wat het wezen dezer kapitalistische winstmachine, zal het tegelijk duidelijk zijn wat de oorzaak van haar onderdrukking is.

De verkoop van de arbeidskracht is de bron van de winst en tevens de diepste oorzaak van de uitbuiting en onderdrukking. Voor de verkoop der arbeidskracht, staat echter de scheiding de arbeider van het werktuig, van de productie-middelen. Was hij daarvan niet gescheiden, e kon geen verkoop van arbeidskracht plaatsvinden. Zoals de zaken nu staan, heeft de arbeider geen enkele zeggingschap over het productie-middel. Hij komt in de fabriek en heeft een gedeelte van zichzelf, zijn spieren en zenuwen verkocht. Hij ontvangt daarvoor, wat spieren e zenuwen waard zijn: hun slijtage, zoveel aan loon dat in staat stelt deze slijtage te herstellen. De bezitter, of degene, die uit naam van de bezitter — een naamloze vennootschap of de staat — de productiemiddelen beheert, ontvangt de aangewende arbeidskracht, d.i. de arbeid. Al is zijn arbeidskracht met enkele uren loon hersteld, het liet de arbeider niet om acht of tien of zelfs me-

ren per dag te arbeiden. Deze meerarbeid, het aantal uren, dat hij werkt boven het herstel van zijn arbeidskracht, dient om alles en allen, die een product voortbrengen, te voeden en te onderhouden. Hiervan moeten worden onderhouden: koningen, keizers, dictators met hun gevolg, ministers, raden en kamerleden, het ontzaglijke leger van bureaucraten, onderwijzers, doctoren, advocaten en rechters, kooplieden, handelsagenten en bankiers, universiteiten en scholen, het gehele leger, met z'n generaals en soldaten, z'n oorlogsschepen, kanonnen, tanks en vliegtuigen, z'n chemische laboratoria om gifgassen en atoombomben te maken, het herstel van alle machines, kortom de gehele maatschappij. En over dit meerproduct heeft de arbeider geen enkele zeggingschap; het is hem ontnomen, als zijn hand het heeft vervaardigd; hij kan er geen enkel recht op doen gelden.

Het zou vreemd, zijn als de heersers, waar deze toestand zo duidelijk blijkt, geen instellingen in het leven riepen, die haar schijnbaar enig recht toekennen, de colleges van rijksbestedelaars, vakverengings- en bedrijfsleiders. Daarin mag hij dan mee laten praten en altijd nog als minderheid, op de grondslag van zijn onmondigheid, op de grondslag van de verkoop der arbeidskracht. De grondslag zelf komt daar niet aan de orde, die wordt maar juist bevestigd. Wordt hij waardig bevonden om mee te praten, wordt hij erkend d.w.z. zijn vakorganisatie, dan heeft hij tevens zijn onderdrukking en onmondigheid aanvaard.

De grondslag zelf, de verkoop der arbeidskracht komt alleen aan de orde, wanneer hij de winstmachine stop zet, wanneer hij weigert zijn arbeidskracht te verkopen, wanneer hij het baas spelen over zijn product gaat dwarsbomen, door te sta-

ken. Eerst weer aan het werk! Eerst de fabriek weer in! Eerst de grondslag hersteld, waarop onderhandeld kan worden, is altijd het devies van het kapitaal en zijn afgezanten, de onderhandelars. De erkenning van een eigen strijtleiding, gekozen door de arbeiders van het bedrijf, zou zijn de gestelde erkenning van de eigen arbeidersmacht in het bedrijf, het op zij schuiven van de door het kapitaal gestelde machten, de machten van de grondslag, de grondslag van de verkoop der arbeidskracht.

Het vormen van eigen strijtleiding is dus het vormen van eigen macht in de bedrijven, op de plaats waar de verkoop der arbeidskracht plaats vindt.

Het vormen en verstevigen van die macht kan niet anders, dan in gestagen strijd plaats vinden, daar het kapitaal deze macht niet kan dulden. Groter macht is dus heviger strijd, met verdere aantasting van de grondslag, door bedrijfsbezetting en het aanwenden der bedrijven zelf in de worsteling. Uit de ene stap volgt noodzakelijk de andere, het laten werken der bedrijven onder eigen leiding, het vernietigen hiervan en het vernietigen der kapitaal-machten, het tot zich trekken van politieke macht door algemene raden, het tot stand brengen van een uitwisseling der producten tussen de bedrijven onderling en het nemen van een gedeelte van het product voor eigen leven en geluk door de producenten.

Door het tot zich trekken van steeds meer bedrijven en diensten, wordt de bedrijfsmacht tot algemene of politieke macht en maakt de strijdende arbeidersklasse daarvoor zijn raden. Strijdlust, organisatie, verantwoordelijkheid, discipline, krijgen nu een positief, een scheppend karakter in deze „associatie van vrije en gelijke producenten“.

De oude machten zijn ineens geschrompeld of vernietigd. Een voor één zijn hun de functies ontvallen; waar zij slaan, slaan zij in het luchtledige; de grondslag van de kapitalistische uitbuiting, de verkoop der arbeidskracht, ontbreekt hun.

(Wordt vervolgd.)

Van de Maaskant

Gelukkig zijn ze weer achter de rug, al die feestdagen en we kunnen ons weer rustig wijden aan ons dagelijks werk. Niet dat we zo'n hekel aan feesten zouden hebben. Integendeel, eerlijk gezegd houden we wel van een pretje. Doch telkens weer ergeren we ons in stilte aan alle onoprechtheid en huichelachtigheid, die speciaal in de periode van de voorbije feestdagen werd gedemonstreerd. Hoe veel mensen b.v. zouden zichzelf geloven, wanneer ze de ander een gelukkig nieuwjaar toewensen? Het is bij hen een gewoonte zonder meer, omdat het zo behoort. En Kerstmis, vrede op aarde en in de mensen een welbehagen? Intussen knielen Engelse soldaten met de stengun op de rug voor het stalletje in Bethlehem, vallen honderden en duizenden in de imperialistische strijd om de vette brokken van moeder aarde.

Ook Rotterdam heeft zijn steentje aan deze grote leugen bijgedragen. Bij de jaarwisseling is het gebruik, dat de hoogste autoriteiten, benevens genodigden, in het raadhuis bijeen komen, waar dan de burgemeester een nabeschouwing en een toekomstbeeld geeft van de ontwikkeling van de haven. Dit jaar was er wel de bijeenkomst; doch de rede werd gehouden door de heer Brautigam, havencommissaris van de Scheepvaartver. „Zuid“, welke heer Brautigam bij deze gelegenheid werd onderscheiden met de hoogste onderscheiding der gemeente Rotterdam en volgens de pers werd hij bij deze hulding van harte toegejuicht door de werkers van de haven.

Brautigam, ex-gesalarieerde van de Transportarbeidersbond van het N.V.V., „voorvechter“ van de havenarbeiders, werd als beloning (?) eertijds reeds benoemd tot havencommissaris der Scheepvaartver. „Zuid“, een instelling, bij alle havenarbeiders berucht als het uitbuitingsinstrument der Rotterdamse havenbaronnen. Nu werd hij weer be-

loond voor al zijn werk en inspanning met de erepenning der gemeente Rotterdam en gehuldigd door „de werkers uit de haven“, die echter niet de bootwerkers waren, doch meer de „werkers“ uit de kringen van bovengenoemde scheepvaartvereniging. Buziau heeft het al eens gezegd: „Hier klopt iets niet“.

Wij schreven al eerder over een actie, welke in de eerste maanden van het afgelopen jaar gevoerd werd door de arbeiders werkzaam bij de N.V. Havenherstel.

Aan onze Postabonnés

Wij willen Januari zetten in het teken van de propaganda voor ons blad „Spartacus“. Gedurende 4 weken ontvangt u, in plaats van een exemplaar er twee. Wij laten het aan u over, dat tweede nummer aan hem of haar te geven, die u er het meest geschikt voor vindt. Helpt allen mee, „Spartacus“ daar te brengen, waar het zijn propagandistisch werk kan doen.

RED. SPARTACUS.

Vervolg van pag. 1

lijk, want daar hangt van af, of het leven hen nog iets meer kan bieden dan alleen maar arbeidskracht te zijn), de regering onderdrukt met alle middelen van geweld elk verzet tegen de door haar ingestelde ordening.

In het conflict bij de maalfabrieken heeft zij het 5 maanden lang laten gaan. Niet veel ruchtbaarheid er aan geven, was haar devies en ondertussen proberen de erkende vakbonden, samen met de christelijke en katholieke kerken, de stakende arbeiders om te praten. Dat is maar gedeeltelijk gelukt, want de stakers hadden de morele en financiële steun van vele arbeiders, zodat ze niet door honger tot onderwerping gedreven werden. Maar welke pogingen ook in het werk zijn gesteld, om tot een einde van dit conflict te komen, ze moesten alle falen, want boven alles staat het principe der nieuwe ordening, dat de arbeidskracht door de daarvoor ingestelde overheidsinstanties „verkocht“ wordt, en dat de arbeider van zijn vermeend recht, dat zelf te kunnen, afstand moet doen.

Naar hetzelfde principe is bij de Tilburgse staking gehandeld. De arbeiders gingen weer aan het werk en namen er genoegen mee, dat hun oververdiende in een pot werd gestort, die ze wel mogen beheren, maar waar ze niet aan mogen komen. Het principe is ook hier gehandhaafd, de overheid zal later wel beslissen, waarheen de pot verhuist. In de bouwvakken staat het conflict van begin aan scherp. Hier is het bukken, of anders „politieone actie“.

De regering wil blijkbaar ieder verzet in de kiem smoren; de bouwbedrijven liggen door het gehele land heen verspreid. Als daarin de strijd gaat ontbranden, zou het kunnen gebeuren dat het ware karakter er van voor alle arbeiders duidelijk zou worden. Dat het niet meer gaat om prestatietoelagen of zwart loon maar om de principiële kwestie wie de zeggingschap heeft over de verkoop van de arbeidskracht: De arbeiders zelf, of de regering, door middel van de „Stichting van den Arbeid“.

VECHTEN VOOR HET MENSZIJN.

Nog zien de arbeiders dit niet, ze zijn alleen maar verbaasd, dat men hen zelf, of hun directe vertegenwoordigers uit het bedrijf niet te woord wil staan. Zij zijn nog iets meer dan zuivere arbeidskracht, ze voelen in zich nog een zekere menselijke waardigheid, waaraan ze koppig vasthouden. De stakers bij de maalfabrieken in Amsterdam bewijzen ons dat. Maar ze zullen meer moeten doen, dan alleen maar koppig zijn. Ze moeten begrijpen waarom het werkelijk gaat en dat ze voor hun menszijn moeten vechten. Zijn ze zover gekomen, dan wordt een nieuwe bladzijde in de geschiedenis van de arbeidersbeweging geschreven. Met de oude vormen van strijd en organisatie wordt gebroken en nieuwe doeleinden van strijd komen naar voren. De strijd om de menswording van het proletariaat begint, juist dan bewust gevoerd te worden, als aan de dragers van de arbeidskracht elke menselijke waardigheid wordt ontnomen.

Door het College van Rijksbemiddelaars was toenmaals n.l. bepaald, dat de werkgevers mochten overgaan tot het uitkeren van een gratificatie van 2% van het jaarloon. Onder de druk van de omstandigheden en de persie van hun arbeiders waren verschillende werkgevers reeds tot betaling van deze gratificatie overgegaan. De directie van N.V. Havenherstel weigerde echter op het verschillende malen herhaalde verzoek van hun arbeiders in te gaan. Een proteststaking van een halve dag was daarop het antwoord en toen ook dit nog geen indruk op de directie bleek te maken, volgde een langzaam-aan-actie. Deze actie werd blijkbaar tot in de perfectie uitgevoerd, althans zeer spoedig werden de arbeiders in vergadering bijeen geroepen, waar van de zijde van de directie het voorstel werd gedaan voorlopig de actie op te schorten, waartegenover zij zich verplichtte direct overleg te zullen plegen met de betreffende autoriteiten in Den Haag, om dan de dag daarop volgend met meer concrete voorstellen te kunnen komen. Aldus geschiedde en de volgende dag werd bekend gemaakt, dat de gratificatie dadelijk zou worden uitbetaald tot een bedrag van f 30.—. Op een vraag, wanneer dan het resterende bedrag groot f 22.— zou volgen, werd geantwoord: „Natuurlijk met de Kerstdagen“. Na wederom gepleegd overleg met de eigen kern werd besloten op deze voorwaarden in te gaan en dus de actie te beëindigen.

De Kerstdagen kwamen in zicht en prompt volgde van de directie de mededeling, dat het resterende bedrag van f 22.— niet zo worden uitbetaald. Zonder verder commentaar en de arbeiders hadden daarmede maar genoegen te nemen. Vanzelfsprekend namen die er geen genoegen mee en kwamen, onder leiding van de kern, bijeen. Alvorens tot verdere actie over te gaan meende men eerst de juridische zijde van de zaak belicht te willen hebben en stelde men zich met een advocaat in verbinding, na de daartoe benodigde gelden eerst onderling bijeen te hebben gebracht. Deze oordeelde de zaak voor de arbeiders zeer gunstig en adviseerde de directie in kort geding te verplichten tot uitbetaling. Men gaf dus opdracht aan de advocaat aldus te handelen, die zich echter tevoren nog met de directie van Havenherstel in verbinding stelde, haar er op wijzende, dat de zaak der arbeiders zeer gunstig stond en diens gevolgde de kosten belangrijk hoger zouden worden. De directie haalde, wat men noemt, bakzeil en de arbeiders kregen aldus door bemiddeling van de advocaat alsnog hun uitkering van het restant uitbetaald.

„SPARTACUS OP DE VESUVIUS“

Vijfde verantwoording over Dec. '47

Vaste bijdrage: J. L. f 0.50; S. H. f 0.50; J. V. f 1.—; J. de G. f 1.—; J. de G. f 2.50; H. G. L. f 10.— S. D. M. f 1.— B. N. f 2.50; J. H. f 2.— J. V. f 10.—; N. A. f 2.50. Allen te A'dam. J. H. B. te Z. f 1.—; A. F. te B. f 1.— Th. M. te B. f 7.50; P. K.—M. te B. f 5.—; S. O.—M. te B. f 7.50; B. B. te Z. f 2.—. Totaal f 57.50.

Verder droegen bij: Fl. de R. te R. f 1.—; J. B. te A. f 1.—; Kl. P. te A. f 1.50; Lezers uit Jordaan f 2.50; B. S. te H. f 1.—; van S. te A. f 0.50; H. S. te D. f 2.50; B. W. te A. f 2.50; J. v. D. f 2.50; H. J. S. te A. f 5.—; Mw. R. te B. f 12.50; L. C. te A. f 2.50; M. H. te V. f 0.15; F. v. S. te S-G. f 1.—. Totaal f 36.15.

Door middel van de Uitgeverij „De Vlam“ werd ontvangen in December 1947: J. C. t. V. te A. f 0.50; R. V. te A. f 0.50; Mw. M. H.—L. te V. f 0.50; L. te R. f 1.—; L. te W. f 0.50; S. M. te A. f 2.—; A. P. te H. f 2.—; E. B. te B. f 3.50; S. te R. f 0.50; B. te A. f 0.45; J. C. G. te A. f 1.—; D. K. te A. f 1.25; J. L. H. te A. f 0.45; A. P. te Z. f 0.90; C. H. te A. f 0.90; C. H. te A. f 0.60; S. te E. f 0.45; L. G. V. te N. f 4.—. Aan kleinere giften f 7.33. Totaal f 28.33.

Vorige verantwoording f 614.88

Totaal generaal f 736.86

24 JANUARI 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No. 4

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

MACHTSVORMING IS NODIG!

De Nederlandse arbeiders staan in de komende weken en maanden voor de vraag, of zij zich willen neerleggen bij de politiek der regering, die overal het loon der arbeiders wil terugbrengen tot het peil, dat zij volgens haar berekeningen wenselijk acht, of dat zij de strijd er tegen zullen aanbinden. In het eerste geval zal de buikriem nauwer aangetrokken moeten worden, want nu reeds is het loon in doorsnee te laag om er een behoorlijke voeding van te kunnen bekostigen; laat staan om versleten kleding, huisraad enz. te kunnen vernieuwen. Het zal dus een ellendig bestaan worden, waartegen zij toch, zij het dan verlaakt, in verzet moeten komen, willen zij niet wegzinken in de ellende en zo tot een verpauperde slavenklasse worden, tot een gewillig werktuig in de handen van de heersende klasse.

Wij zijn er van overtuigd, dat er arbeiders genoeg zijn, die deze duistere toekomst zien, en die ook bereid zijn de strijd er tegen aan te binden. Van hen, van hen alleen kan de kracht uitgaan, om al die zwakke broeders — wier aantal heus niet zo gering is — mee te sleuren, zij, die zich machteloos voelen, die zonder vertrouwen in eigen kracht zich gemakkelijk neerleggen bij de beloften, waarmee de regering hen tevreden wil stellen. Dat deze zwakkeren door de strijdwillende arbeiders mee omhoog getrokken moeten worden, dat allen tezamen één gesloten strijdfront moeten vormen, wil de weerstand der arbeiders tegen het offensief der regering kans op succes hebben, staat vast. Het is de eerste voorwaarde die moet worden vervuld, alleen de gehele klasse kan de strijd winnen.

— o —

Tot op dit ogenblik heeft de regering nog alle troeven in de hand. Zij beheerst de levensmiddelen-distributie en kan daardoor elke dag een verpletterende druk uitoefenen, om van de andere machtsmiddelen, die zij door haar politieke heerschappij in de strijd kan wer-

pen, nog niet eens te spreken. Daarbij komt, dat de vakorganisaties in het regeeringsapparaat zijn opgenomen, en alles doen, om de strijdwil der arbeiders te breken. Wel is waar komen daardoor de krachtsverhoudingen zuiverder te staan. Zelfs de hardnekkigste vakbondsmen zal moeten erkennen dat de arbeiders nu principieel de vakbonden buiten hun strijd moeten houden. Maar we mogen toch daarbij ook niet over het hoofd zien, dat het organisatorische apparaat der vakbonden ook een grote activiteit kan ontwikkelen, die gericht is op de beïnvloeding der „zwakke broeders“, om zo het front der arbeiders te breken.

De E.V.C. is niet toegelaten tot het georganiseerde overleg. Al deed ze nog zo haar best, om tot fusie met het N.V.V. te komen, om langs die weg, naast de andere vakorganisaties plaats te kunnen nemen in de „Stichting van den Arbeid“, het mocht niet baten. De reden voor het niet aanvaarden van haar „goede diensten“ zijn, (naar het ons schijnt), in haar nauwe verbondenheid met de politiek der C.P.N. te vinden. In geheel West-Europa, en dus ook in Nederland, worden op gezag van Amerika en met de Russische politiek verbonden com. partijen uit de functies van staat en overheid geweerd. Daarom werd ook de E.V.C. niet tot de regeringsfuncties en de Stichting van den Arbeid toegelaten.

Dit feit brengt zowel de C.P. als de E.V.C. in de oppositie, met het gevolg, dat ze de strijdwil der arbeiders stimuleren. Beide organisaties hebben een ver verspreide en tamelijk grote invloed en zij zouden een grote steun voor de strijd der arbeiders kunnen zijn, ware het niet, dat zij juist de strijd der arbeiders willen gebruiken om hun eigen machtsposities te verbeteren. De strijd der arbeiders onder hun leiding wordt ondergeschikt gemaakt aan hun machtspolitiek en dat betekent tegelijk strijd voeren aan de zijde van, Rusland tegen de Amerikaanse politiek. Maar daarvoor voelt de

meerderheid van de Nederlandse arbeiders niets.

— o —

De E.V.C. kan dus het gesloten klassefront niet verwerkelijken. Trouwens, hoe duidelijk het ook is, dat ze de acties der arbeiders ondersteunt, — financieel, naar mate het de geldmiddelen toelaten, en propagandistisch door pers en sprekers, — haar voorlichting in de strijd en haar tactiek is zo achterlijk als het maar kan. De leiding van de E.V.C. kwam toch, zo als ieder normaal mens, zien, dat de arbeiders de machtspositie der regering in de „Stichting van den Arbeid“ moeten breken, wil er ook maar een kans bestaan dat de loon- en arbeidsvoorwaarden dragelijk worden. De beslissende bevoegdheid van de Rijksbemiddelaar, de lonen enz. vast te stellen, en de recht- en machteloosheid der arbeiders tegenover al dit soort instanties, tot de Stichting van den Arbeid toe, dat is het, waarin verandering moet worden gebracht. Hierop moet alle aandacht worden gevestigd, alle krachtsinspanningen en organisaties moeten op dit doel worden gericht, want zo kan een bres worden geslagen in de machtsorganisatie van de heersende klasse, terwijl de arbeiders in deze strijd noodzakelijk hun eigen machtsorganisatie opbouwen.

De bestuurder van het N.V.V. Suurhof, die ook zitting heeft in „De Stichting van den Arbeid“, heeft begrepen welk gevaar hen door deze strijd bedreigt. Hij brengt dit tot uiting als hij in de perspolemie in „Het Parool“ naar aanleiding van de staking bij de meelfabrieken, schrijft: „Een pertinente vraag: Wilt u lonen en arbeidsvoorwaarden voor elke onderneming afzonderlijk laat regelen?“ De Suurhofs begripen maar al te goed, dat het dan gedaan zou zijn met hun macht over de arbeiders, dat deze dan op weg zijn een eigen macht te vormen.

Maar geen woord daarover in de E.V.C. pers en ook niet in die der C.P.N. In plaats daarvan bevordert ze de oude, lameltdige vakstrijd, die geen schijn van kans meer heeft. Dat de arbeiders bij de Holland-Meelfabrieken, of de textielarbeiders in Tilburg en Enschede er nu weer de bouwvakarbeiders, het werk neerleggen of op andere ma-